

Societat

JAUME SANLLORENTE FUNDADOR DE L'ONG SONRISAS DE BOMBAY

"M'esgarrifa la manca de somriures d'Occident"

22/10/13 02:00 - LURDES ARTIGAS

Sanllorente (Barcelona, 1976) treballava de periodista econòmic quan el 2003 un viatge a l'Índia va canviar-li la vida. Va deixar-ho tot i, per salvar els quaranta nens d'un orfenat que estava a punt de tancar, va fundar fa vuit anys l'ONG Sonrisas de Bombay, que ara té més de 225 empleats i ja ha ajudat més de cinc mil marginats de l'Índia. Autor i coautor de diversos llibres, està a punt de publicar 'El poder de las sonrisas'

Com és que un periodista econòmic ho deixa tot per muntar una ONG?

Vaig fer un viatge de turisme a l'Índia i vaig conèixer un petit orfenat amb quaranta nens que estava en una situació financera difícil. Jo vaig veure quaranta persones que necessitaven una petita empena individual. Vaig tornar a Barcelona, vaig vendre el pis, vaig deixar la feina i em vaig plantar a Bombai.

Pot sobtar canviar la vida que tenia aquí, amb unes comoditats a les quals no és fàcil renunciar...

Vius amb aquestes comoditats, però si et posen a davant una situació i la veus directament... El 90% de persones al meu lloc haurien reaccionat igual. Em diuen que no és cert, però jo n'estic convençut.

No ens podem imaginar el món d'allà?

No! La crisi, comparada amb allò, és ridícula. Aquest discurs d'"aquí també hi ha molta pobresa", el puc entendre, però no és en absolut comparable amb aquella manca de drets humans tan gran. Una de les coses que més m'impacten és la indiferència d'una part del món vers la situació de l'altra part, la manca de sentiment planetari. Hi ha una frase de Mohamed Yunus que diu que algun dia es visitaran els museus de la pobresa i que la gent es quedarà impactada de veure com els seus avantpassats, que som nosaltres, permetien que existís un món així, de desigualtats. Ara ens sembla increïble que Hitler arrossegés tanta gent sabent el que hi havia, i ens hauria de sorprendre i esgarrifar igual que ens quedem indiferents davant la pobresa.

La vida li deu haver canviat molt.

Al cent per cent. No té res a veure. Vaig assumir un compromís vitalici. Mentre quedi un sol pobre a Bombai, hi seguiré treballant.

Què és el que valora més de la seva nova vida?

El sentit que té.

I quin sentit té?

Ser útil al món. No hi ha d'haver res més trist que haver finalitzat una vida i que no hagi aportat cap millora en el món en què has viscut.

I ara què pensa del món econòmic sobre el qual escrivia fa anys?

Em sembla normal, perquè cada societat és la que és. El que sí que m'esgarrifa és la manca de capacitat de somriure que hi ha a Occident, el discurs típic que els pobres són feliços sense tenir res; no són feliços, és que tenen una capacitat molt gran de saber somriure i ser generosos amb la seva actitud. Si ho analitzes des d'un punt de vista sociològic, que forta i bèstia que és una societat en què anar somrient pel carrer pot ser considerat una bogeria i anar amb cara de mala llet és normal. No falla alguna cosa?

Per tant, el nom de l'ONG no és gratuït. Vostè busca el somriure.

Sí, somriure, positivisme i entusiasme. A mi aquestes campanyes publicitàries lacrimògenes de moltes ONG m'esgarrifen.

He llegit que vol implantar criteris empresarials a l'ONG.

Sí, penso que s'han d'aproximar molt més el que és empresa i el que és ONG. Una ONG amb el temps ha de ser autosostenible. Aquí on estem [l'entrevista es va fer a la Fundació Ramon Noguera de Girona] és un bon exemple d'autosostenibilitat. Una ONG que només visqui de donacions no viurà en el temps, com tampoc viurà una empresa que no tingui una visió social.

Som solidaris, aquí?

Ho hauríem de ser més i hauríem de ser més coherents amb aquesta solidaritat. Està molt bé que vulguis apadrinar un nen, però millor que no ho facis si quan passin els anys tens el mateix nen a la porta de casa i no li ofereixes un entrepà. "Oh, aquests moros que vénen aquí", i estàs apadrinant un nen magribí. I aquesta incoherència és exportable a una esfera superior, a l'àmbit dels governs. De què serveix que tinguis un departament de cooperació al desenvolupament, en què t'erigeixis com a jutge per si Síria fa servir un armament o un altre, si els EUA, per exemple, estan sent el número u del món en fabricació d'armament?

Darrera actualització (Dimarts, 22 d'octubre del 2013 02:00)

manel lladó

Canals relacionats

Canal: Entrevistes

Ens falta sentiment planetari. La crisi d'aquí és ridícula comparada amb la situació a l'Índia

Publicat a

[El Punt Avui. Comarques Gironines](#) 22-10-2013 Pàgina 56

[El Punt Avui. Edició Nacional](#) 22-10-2013 Pàgina 44

DESA LA NOTÍCIA A:

Desar-la al meu compte

Seguir la notícia

Des del [registre](#) pots veure i gestionar totes les notícies desades i de les que en fas seguiment.